N:o 2. Redaktion: ADOLF LINDGREN. FRANS HUSS. Expedition: HUSS & BEER. Stockholm den 15 Januari 1884. Pris: Helt år 6 kr. Halft år 4 kr. Lösn:r 30 öre. Annonspris 20 öre petitrad. Årg. 4.

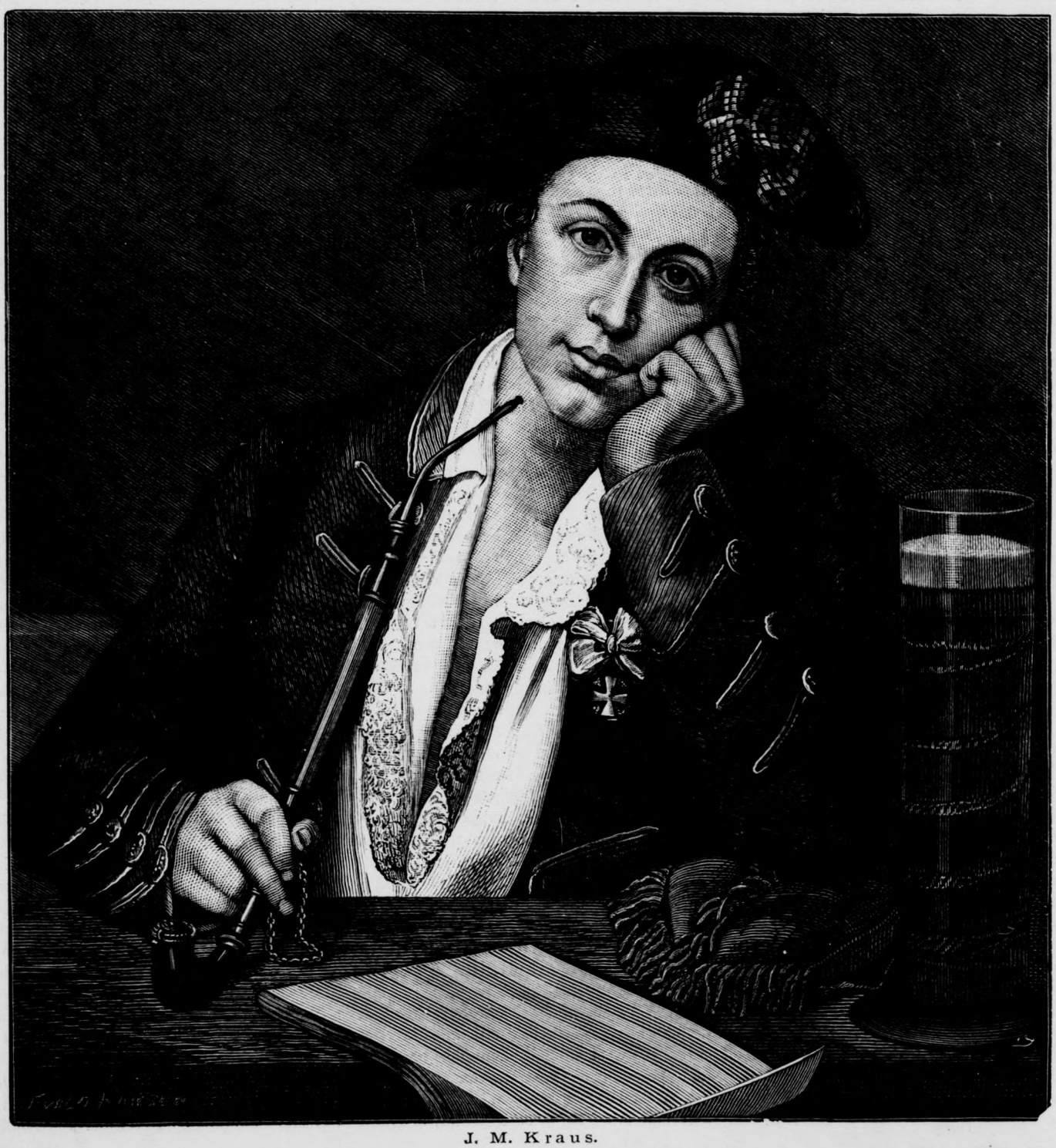

J. M. Kraus.

J. M. Kraus.

Ändtligen ha vi kommit i besittning af det vackra porträtt, som i n:r 19 af förra årgången utlofvades. Originalet befinner sig i olja och kroppsstorlek hos en apotekare Joseph Krauss i Darmstadt, hvars »Grossonkel» den store tonsättaren var, och hvilken nu godhetsfullt öfversändt oss en fotografi. Porträttet framställer tonsättaren såsom glad student vid universitetet i Göttingen och lär förskrifva sig från omkr. år 1776.

L'Etude du chant.

Ehuru det svårligen kan dröja länge innan någon förläggare finner med sin fördel öfverensstämmande att på svenska utgifva den teoretiska delen af vår utmärkta landsmaninnas, Henriette Nissen-Salomans, berömda verk med ofvanstående titel, vilja vi dock här på förhand då och då lemna några mera intressanta och allmännyttiga utdrag derur. Att detsamma i viss mening med skäl måste kallas rent af epokgörande, inses redan af inledningen, som här följer i sammandrag.

Felet hos den stora massan af utgifna sångläror är — menar författarinnan — att de lägga för liten vigt vid det rent elementära, det pedagogiska. Ett stort antal ger alls inga eller blott flyktiga vinkar om tonens ansats och bildning, munställningen, registrens skiljaktighet, textuttalet m. m., och gifvas sådana vinkar, äro de vanligen för oklara, för vetenskapligt lärda, i form af medicinskt anatomiska undersökningar, obegripliga och opraktiska för lärjungen *. Andra åter säga t. ex. att »bröstionerna måste klinga klart» eller »textorden böra tydligt uttalas» m. m. — men utan att angifva sättet hvarpå alt detta skall göras. Grunden till dessa brister är delvis måhända, att blott helt få utmärkta lärare hafva utbildat elever ända från begynnelsestadiet. Och dock beror just vid sångstudiet så oändligt mycket på den första grundläggningen! Ett misstag häri kan alstra fel i sången, som sedan varda omöjliga att utrota.

Det är ett anmärkningsvärdt faktum, att under det t. ex. en pianoelev icke kan spela svårare stycken innan de nödvändiga fingeröfningarna äro undangjorda, så förekommer deremot dagligen, att sångelever (i synnerhet qvinliga) utan minsta förstudium tro sig kunna sjunga visor och arier, i hvilken tro de tyvärr alt för ofta stärkas af oförståndiga och deras fåfänga smickrande lärare. Komma de så sedan till en verkligt duglig lärare och måste börja på nytt, så känna de sig från sin inbillade höjd störtade i en tröstlös afgrund och förlöra lätt all håg för studier. Dervid är då ock att märka, att under det ett piano eller annat instrument, som genom mångårig öfning blifvit utnött, kan ersättas genom ett annat, så går deremot menniskorösten oersättligt förlorad, då den genom oförståndigt experimenterande eller ansträngande långvarigt studium blifver uttröttad och förderfvad. Emellertid hör det till de nästan dagliga företeelserna att lärare, som ytligt eller alls icke studerat den mensklige stämman (och nästan hvarje musiklärare ger ju utan samvetsskrupler tillika sångundervisning!), oförmögna att konstmässigt utbilda rösten, genast framlägga solfeggier, vokaliser och visor; och eleverna, som finna detta roligt, samt föräldrarna, som äro otåliga att få låta sina döttrars omogna talang glänsa i sociétén, äro bådadera mycket belåtna med de skenbart hastiga framstegen.

De i massor utkommande solfeggierna och vokaliserna äro i okunniga lärares hand af ringa nytta; de blifva först då nyttiga, om de, systematiskt ordnade i likhet med Cramers eller Czernys pianoetyder, bragte till användning hufvudreglerna för en god stämbildning och, i gradvis följd, alla nödvändiga föröfningar till att göra stämman böjlig. Någon gång åsyfta väl vokaliserna detta ändamål, men de mig bekanta samlingarna äro efter min öfvertygelse på långt när ej nog uttömmande, och hvad som genom dem bibringas, kunde genom annat förfarande ernås vida säkrare och snabbare. Genom dessa vokaliser förledes lärjungen lätt till ett mekaniskt sjungande, enär de intet annat äro än Lieder ohne Worte, som ej ens kunna jemföras med pianoetyder, eftersom vid pianot textorden (hvilkas korrekta uttal redan i och för sig kräfver ihärdigt arbete) icke behöfva komma i betraktande. Enligt min tro är användningen af dessa vokaliser både tidsödande och förderflig, i det derigenom det speciella studiet af de alldeles oundgängligen nödvändiga förberedande öfningarna äfvensom af textuttalet, om icke alldeles försummas, så dock onödigtvis undanskjutes. Dess utom innebär detta förfarande inga element till att leda, skärpa och förbättra elevernas musikaliska gehör; äfven detta uppnås bättre och fortare på annan enklare väg. Öfver hufvud har jag genom egen erfarenhet kommit till den vissheten, att man som hufvudmål vid sångundervisningen, särdeles den första, bör eftersträfva att ge sina lektioner möjligaste enkelhet och största tydlighet; hvilket visserligen fullkomligast ernås genom personliga och muntliga förklaringar, hälst om, såsom önskligt är, läraren sjelf är sångare och sålunda kan praktiskt genom eget exempel åskådliggöra för eleven tonens ansats och bildning, som äfven den snillrikaste beskrifning ej kan lika klart inprägla.

Det sagda gäller äfven om textuttal, uppfattning, musikalisk stil m. m. Det vältaligaste skriftspråk kan aldrig ersätta det personliga praktiska exemplet, och ingen kan vara en utmärkt sånglärare, om han (vare sig af oskicklighet, beqvämlighet, skonsamhet mot sig sjelf eller bristande meddelningsgåfva) underlåter att föresjunga och sjelf åskådliggöra altsammans för sina elever. Äfven bör han kunna spela piano obesväradt och utan att alt för mycket behöfva rikta sin uppmärksamhet på sitt eget ackompagnement. Måste han deremot anlita ackompagnatör, så uppstå stora olägenheter, i det han då är beroende af en tredje person, hvilken dessutom måste inverka hämmande och generande på hela undervisningen, vid hvilken endast lärare och elever böra vara tillstädes.

Ehuru sålunda öfvertygad att ingenting kan ersätta den personliga undervisningen, har jag dock trott mig, genom att samla resultaten af min egen personliga erfarenhet såsom mångårig lärarinna, kunna gifva några ej förkastliga vinkar, särdeles åt mindre erfarne lärare äfvensom åt vetgiriga elever. Äfven torde min systematiska och progressiva serie af öfningar, så olik den stereotypa ordning man träffar i andra sångskolor, ej sakna alt intresse.

* Denna egenskap vidlåder äfven den annars bästa på svenska utgifna sånglära, I. Dannströms. *Red.*

Musikkonservatoriet.

Man och man emellan har på senare åren ryktesvis försports, att det under Musikaliska Akademiens inseende ställda musikkonservatoriet ej i alla afseenden nöjaktigt motsvarar de anspråk man är berättigad att ställa på landets främsta musikläroverk. Man har talat om somliga otillräckliga lärareförmågor, bristande vilja, oriktiga lärometoder. Dessa rykten skulle kunna vinna ett visst stöd i det faktum, att konservatoriet mera sällan kunnat uppvisa några elever, hvilkas talanger gjort sig i högre grad bemärkta. Det låter dock tänka sig att orsaken härtill kan ligga i bristande anlag hos eleverna. Är blott den lägre musikundervisningen grundlig och bygd på sunda och praktiska principer, torde med detsamma allmänhetens klander vara obefogadt, i synnerhet som konservatoriet numera, enligt Kongl. Maj:ts Reglemente af den 8 Dec. 1881, har till uppgift att »i främsta rummet utbilda och examinera personer, som önska anställning såsom organister, kyrkosångare, musiklärare vid allmänna läroverken, eller musikdirektörer vid militärkårer; derjemte undervisas i alla till ett fullständigt högre musikläroverk hörande ämnen». Utbildandet af artister bör således för konservatoriet nu vara en fråga i andra rummet.

För uppfyllandet af den konservatoriet anvisade uppgiften åtnjuter detsamma ett statsanslag af 44,900 kronor, deraf 8,000 kronor äro afsedda för den högre undervisningen efter Musikaliska Akademiens godtfinnande. Fyller undervisningen i konservatoriet till fullo de fordringar statsanslaget ställer på densamma? Det är detta vi, med ledning af den senaste offentliga December-uppvisningen

och de upplysningar vi enskildt kunnat inhemta, skola söka att i korthet belysa.

Organistexamen är otvifvelaktigt den vigtigaste af de examina som aflägas i konservatoriet. Sinnet för god och vacker musik i kyrkorna tilltager allt mer och mer, församlingarna börja mera allmänt förskaffa sig nya och dyrbara orgelverk och röster höjas litet hvarstädes i landet om vår långsläpiga korals förändring. Allmänheten har sålunda nu större fordringar på organisten än förr. Detta oaktadt uppmärksammas i konservatoriet ej tillbörligen tvenne elementer vid undervisningen i orgel, neml. fullständig och säker kännedom om gudstjenstens ritual samt en vårdad och mönstergill koralspelning. Till följd häraf lärer, efter hvad flera framstående organister försäkrat oss, en från konservatoriet nyexaminerad organist ej vara i stånd att på egen hand sköta en högmessa.

Tonträffning och körsång borde för utbildande af musiklärare vid allmänna läroverk vara det oundgängligaste ämnet. En lärare häri är äfven anställd mot en årlig lön af 2,000 kr., men någon egentlig sångkör eller tonträffningskurs lärer icke finnas vid konservatoriet. Sagde lärare meddelar i stället lektioner i solosång åt musiklärareeleven. Dock är solosång och tonträffning två skilda saker — den senare bör ligga till grund för all musikalisk utveckling. Dessutom är konsten att undervisa i tonträffning, hvilket ju skall varda den blifvande musiklärarens uppgift, ett ganska svårt studium som fordrar lång öfning. Säkerligen skulle undervisningen i öfriga ämnen betydligt underlättas om en fullständig kurs i tonträffning gjordes obligatorisk för konservatoriets alla elever.

För att kunna anses vara en fullgod musikdirektör vid militärkår fordras bland annat någon vana att anföra, men dertill beredes, oss veterligen, direktörselev intet tillfälle.

Af hvad vi här ofvan påpekat framgår att åtskilliga förändringar behöfde vidtagas vid konservatorii examensväsende på det att de utexaminerade eleverna med heder må kunna sköta de befattningar, som de på grund af sin examen komma att erhålla, samt att de af läroverksstyrelsen utfärdade betyg må bibehållas aktade i landsändarne. Dertill fordras äfven att läroverket ej handskas ovarsamt med betygens grader, såsom vid senaste organistexamen, då läraren i harmoni, kapellmästaren Konrad Nordqvist, fick tvenne af honom föreslagna betyg, godkänd och med beröm godkänd, omkastade af läroverksstyrelsen.

Beträffande konservatoriets sednaste uppvisning syntes den mera vara anlagd på ett konserterande på parad, än att, såsom den borde, utgöra en trogen exposé af undervisningen och arbetet under terminen. Nästan samtliga nummer som utfördes voro för svåra för eleverna, hvarigenom det hela fick en prägel af något omoget och halffärdigt. Särskildt gäller denna anmärkning herr Lindbergs violinelever, hvilka fingo uppträda med så svåra saker som Bruchs concert och Wieniawskis polonaise. Renheten var som den kunde, stråkföringen gränsade något till rasp och passagerna halkades väl mycket öfver, men undan gick det, hvilket nog var hufvudsaken. Hr Lindberg anförde äfven en liten och, som det föreföll oss, för tillfället improviserad orkester, hvars renhet var betänklig. Hr Books violinelever spelade deremot med mera renhet och mjukhet.

Samtliga pianonumren utfördes med stor precision och taktfasthet och med det bestämda, något väl kraftiga anslag, som utmärker fröken Thegerströms elever. Men äfven här hade eleverna i allmänhet fått saker som öfverstego deras krafter, ej så mycket hvad beträffar tekniken, som fastmer uppfattningen och föredraget. Prestationerna vitnade emellertid om en grundlig och omsorgsfull undervisning.

I sångväg fick man endast höra en qvinlig elev af prof. Günther med vacker röst, men klena brösttoner. Fröken Bergmans elever, hvilka sex till antalet stodo anmälda på programmet, fick man ej nöjet att höra, ty med en egendomlig samstämmighet hade samtliga damerna rapporterat sig hesa, hvilket kanhända visar ett drag af konstnärlighet.

Blåsinstrumenten af trä utmärkte sig lika mycket, som messingen var underlägsen; i synnerhet var ett solo på Cornet à piston rent af öronpinande.

Såsom anmärkningsvärdt vid denna uppvisning anteckna vi slutligen, att med ett undantag manliga piano- eller sångelever ej förekommo på programmet, att en 5 à 6 af vid konservatorium anställde lärare icke blifvit genom några elever representerade, samt att den af minst tre lärare bestridda undervisningen i solosång denna gång gifvit ett sådant resultat att blott en elev kunde uppvisas. Vi hemställa, huruvida det icke kunde vara skäl att något inskränka den ständigt tilltagande högre undervisningen i piano och solosång, på det att konservatorium må få mera tid och krafter att egna åt ämnen, hvaraf landet kan draga en direkt nytta, nemligen åt orgeln samt elementar- och chörsång.

T. A.

Då nya operor eller operetter gifvas — säger en förf. i N. D. A. — måste publiken utom biljetten äfven köpa operatexten, om den vill erfara innehållet, och midt under det blicken är fäst på scenen, måste den sänkas ned i boken, något som synnerligen störande måste inverka på illusionen; och allt detta emedan flertalet af våra artister, synnerligast damerna, saknar förmåga af artikulation. Publiken är beskedlig, det kan icke bestridas, likasom att det numera måtte råda en betänklig brist på deklamationslärare vid både teatrarne och Musikaliska akademien.

En praktisk mästare

var Sebastian Bach. I sin kritik öfver ett uppförande af Bachs »Weihnachtsoratorium» nyligen i Wien erinrar Edv. Hanslick om ett märkvärdigt historiskt sakförhållande. Det är nämligen bevisadt — skrifver han — att största delen af Weihnachtsoratorium (nästan allt utom koraler och recitativ) härstammar från verldsliga tillfällighetsstycken af Bach, hvilka af denne sedan blifvit lämpade till den andliga texten, antingen helt oförändrade eller med oväsentliga ändringar t. ex. i tonarten. Ej mindre än 16 nummer äro tagna dels ur det »dramma per musica», som Bach 1733 komponerat drottningen till ära, dels ur dramat »Die Wahl des Herkules» till ära för arfprinsen af Sachsen, dels ur en »Gratulationskantat till konungens ankomst». De båda första tillfällighetskantaterna äro nästan fullständigt uppgångna i Weihnachtsoratorium.

Vid denna erinran anknyter Hanslick följande anmärkning: Detta förfarande synes vara mycket egnadt att ställa i klarare ljus två sanningar, hvilka gerna ignoreras af den apologetiska kritiken. Först och främst, att det musikaliska uttrycket, musikens psykologiskt karakteriserande förmåga på Bachs tid stod på ett jämförelsevis lågt utvecklingsstadium, då så der utan vidare en Omphales kärleksvisor och de lojala sachsiska undersåtarnes festsånger läto sig inhysas i andliga verk. För det andra, att hos Bach den praktiske musikern dock ännu ej var fullt uppslukad af den trosstränge kristne, utan fastmer den förre icke gjorde sig samvete af att skjuta verldslig musik under andliga texter, då deras allmänna karakter syntes honom passande och en värdefull tillfällighetskomposition föll honom besvärlig.

På Covent-Garden i London hände under en föreställning, i hvilken Marie Malibran utförde Desdemonas rol i *Otello* af Rossini, att en mängd buketter föllo på scenen och midt bland blommorna framstack en banknot om tusen pund sterling, kastad af en beundrare till den ryktbara sångerskan.

Publiken fordrade att papperet skulle läsas, och Otello närmade sig sufflörluckan och läste som följer:

»*Engelska banken.* God för tusen pund sterling, som vid anfordran betalas till innehafvaren.»

Publiken skrattade; men Malibran hviskade några ord i örat på tenoren, som genast tillade följande punkt:

»Mina herrar, mina damer! vi beklaga att vi ej i sin helhet kunna läsa innehållet af detta bref, som vi öppnat af misstag och som är adresseradt till de fattiga i förstaden.»

En åska af applåder aflöste dessa ord; publiken hade fattat Malibrans finkänsliga och filantropiska handling.

Musikpressen.

Vår tids förlagsverksamhet består nästan lika mycket i att omtrycka äldre saker som i att upplägga nya. Bland de omtyckta stycken af bortgångne mästare, som ligga framför oss, intages första rummet af Josephsons Quando Corpus (Abr. Hirsch), en liten kantat som, ursprungligen tryckt utrikes, länge saknats i musikhandeln. Det religiösa draget var hos Josephson mycket starkt, och den uppriktiga andakt, som i följd deraf genomfläktar hans andliga tonsättningar, ersätter i förening med det alltid omisskänliga melodiösa behaget den brist på kontrapunktiskt intresse, som eljest i stycken af denna natur skulle vara rätt kännbart. Men bättre det, än en uppskrufvad lärdom utan ingifvelse, sådan man möter i så många våra kompositioner för kyrkan, alt ifrån Frigel till och med Gille, Mankell, v. Boom och andra. Josephson och Wennerberg hafva, ehuru ingendera tillhörande egentligen lärda musici, skänkt mera verklig uppbyggelse i kyrkan än kanske alla sina inhemska samtida kyrkokomponister sammanslagna.

Bland öfriga äldre saker tilldrager sig Randels Violinfantasi öfver svenska folkvisor (Elkan & Schildknecht) största intresset, såsom varande ett både välgjordt och högst briljant konsertstycke. Mera föråldrad förefaller väl Crusells på sin tid berömda Fågellek, till ord af Tegnér (Elkan och Schildknecht), icke så mycket derför, att man nu för tiden skulle skrifva en ballad i helt annan stil än såsom en gammal operascen, men snarare derför, att det nu kanske mera än förr stöter att höra en komposition så tydligt kalkerad på Mozart, som det i allmänhet var Crusells arfsynd att göra; i alla fall skall den, enär den klingar bra och är lätt och tacksam att utföra, törhända ännu värfva vänner, hvilka vi visst icke missunna densamma. — Södermans dråpliga Marscher ur Richard III äro förut anmälda; de föreligga nu i arr. för 4 händer (Huss & Beer).

Gunnar Wennerberg har utsändt ett nytt häfte af sina omtyckta Sångduetter (Abr. Hirsch). Liksom det föregående är äfven detta hållet i rent italiensk stil och, såsom tonsättaren sjelf föreskrifvit, »alla serenata». Det är den scen ur Herders Cid (öfvers. af O****), der Rodrigo förgäfves hos Ximene bönfaller om att hon måtte låta hans kärlek försona, att han dödat hennes fader. Det hela är ytterst enkelt, men förträffligt dialogiskt anordnadt och, såsom en sannskyldigt italiensk serenad anstår, svällande af klart välljud och lätt vemodskuggad romantik.

John Jacobssons Fyra sånger op. 31 (Abr. Hirsch) stå i värde öfver de näst föregående af samme förf. N:r 1 är en särdeles väl funnen melodi, och i n:r 3 är poemets skalkaktiga karakter ypperligt träffad. I de båda öfriga kan man anslås af det välklingande arbetet, men mindre af de allt för vanliga motiven. Jacobsson är mer än någon annan svensk vissångare en direkt epigon af J. A. Josephson; men liksom denne begår han stundom det felet att släppa fram för mycket, äfven af sin mattare ingifvelse, hvilket för honom såsom varande mindre geni än den andre, innebär en ännu större fara. Med större sjelfförnekelse skulle han vinna varaktigare namn. I tekniken deremot vinner Jacobsson med hvarje nytt häfte uti elegans och klang*.

En ny tonsättare presenterar sig i Ivar Hedenblads Tre sånger (Abr. Hirsch). Tillegnade kapellmästar Reinecke, äro väl dessa sånger närmast att fatta såsom en elevens tribut åt sin lärare. Att det kontrapunktiska studiet varit fruktbringande märkes nog, ty det hela är i allmänhet väl gjordt (ehuru vi ej rätt veta hvad mäster Reinecke skulle säga om unisonparallelen a—g i båda kanonförande stämmorna mellan de två sista takterna sid. 10); det är blott skada, att man också ofta märker att det är »gjordt». Törhända skall tonsättaren framdeles låta den nyvunna säkerheten uppfriskas med ännu mera naturlig och osökt inspiration. Den vackra n:r 2, »Verlorner Klang», låter oss hoppas detta. — En särskild förtjenst hos detta häfte är att den tyska texten — tvärtemot vanan i dylika sångpublikationer — är alldeles förträffligt försvenskad, och hembära vi derför åt den onämde öfversättaren en tacksamhetens suck.

Det första intrycket af G. Stolpes Prairieskizzer (Huss & Beer) är förvåning, nämligen öfver titlarna. Man inser lika litet hvarför det hela skall heta prärieskisser, som hvarför första stycket skall kallas »Solnedgång», låt vara att koralen »Din sol går bort men du blir qvar» der är inlagd emellan — en masurka och en polska. Mera betecknande är titeln »Humoreske», som också är det bästa stycket och hvari äfven det på en gång tunga och bisarra, som gerna vill vidlåda Stolpes stil, kommer till ett genom sjelfva ämnet rättfärdigadt uttryck. *A. L.*

* I D. B:s kritik af takt 10, sid. 3 kunna vi ej instämma. För att en »utvikande modulation» skall vara för handen måste finnas något att utvika till. Detta skulle här då efter det återställda c vara g-dur, men denna tonart hvarken inträder eller ens väntas af örat, som uppfattar c blott såsom moment i en serie genomgående ackord i takt 9, 10 öfver A såsom orgelpunkt, hvilken hela tiden låter vänta hufvudtonarten D-dur, ehuru dess återinträdande i nästa takt afbrytes genom en cadenza per inganno. Alt sammans fullkomligt regelrätt och mycket oskyldigt.

Tyskt. Hur populär Richard Wagner allt mera blifver i Berlin märkes ej blott i opera- och konserthusen utan också i ölstugorna. Vid Kronenstrasse derstädes är öppnad en Bierlokal, som är döpt till »Rheingold». Der serveras Bayreuther-Bier, mästarens älsklingsdryck. Äfven inredning och väggdekorationer äro Wagnerska, ty man ser här Rheindöttrarna och andra musikdrama-figurer samt bilder af Wagner och villa Wahnfried. En Gambrinus-dotter prunkar i Gretchenkostym uti en blåskimrande isgrotta, hvarmed sinnrikt antydes att öl ligger på is. När nu Niebelungen-trilogien kommer att uppföras på Kgl. Operan, kan efter operasalongens hetta mången få släcka sina väldiga törstvafurlågor i bier'ets välgörande svalkande vågor.

Harald Viking.

Vi anföra Ur Musikal. Wochenblatt — naturligtvis utan att binda vårt eget framtida omdöme — följande kritik öfver denna härstädes snart uppkommande opera:

I »Harald der Viking» är ett första och allvarligt försök gjordt att skapa ett musikaliskt drama efter Richard Wagners principer. Redan texten tillät ej annat. Hans Herrig, diktaren, föreskref komponisten tämligen noga huru han skulle gå till verket. Att Andreas Hallén bland de tre musikaliska dramerna (Drei Operadichtungen von H. Herrig, Berlin 1881) just valde den nordiske hjelten Harald var ganska naturligt, ty för svensken Hallén måste detta stoff hafva särskild dragningskraft, och skalden Herrig kunde icke lätt finna en annan musiker, som så i sig upptagit hans i de wagnerska dramerna rotfästa intentioner och med sådan jernhård konseqvens, utan någon sidoblick, genomfört dem, som fallet är i »Harald». Att dervid reminiscenser svårligen kunna undvikas är sjelfklart, och vi medgifva till och med att dessa på några ställen äro tämligen starka, såsom betingade af likartade situationer. En kritiker, hvars starkaste sida just icke är musik och som derför desto mindre plågar sig med att tänka öfver musik, hör dylika reminiscenser och är genast på det klara med Hallén. Att det blott var några oväsentliga moment, bekymrar icke mannen; att finna och i deras väfnad följa de egentliga motiven, dertill är han oförmögen, ty kunde han det, så måste han hysa respekt både för Halléns ursprungliga motiviska uppfinning och för det arbete, som i »Haralds» komponist låter oss känna ett musikaliskt karaktershufvud af stor begåfning. Hans motiv äro icke wagnerska, utan alldeles egendomliga. De äro korta, prägnanta, utomordentligt bildningskraftiga, men ock sprödare, mindre varma, vi ville säga trotsigare, i följd deraf äfven mindre inträngliga; dertill måste först deras användande under operans lopp göra dem. Men den som följer dem verket igenom, måste tillstå, att efter Wagner ännu ingen komponist uppträdt, som med fullare medvetande och oböjligare fasthet från början till slut blifvit den wagnerska princip trogen, den han gjort till sin. Men vi hafva ej häller funnit någon, som med denna energi äfven förenar denna stora begåfning. Karaktererna äro skarpt tecknade, konseqvent genomförda, och ingen figur saknar verksamma moment, i hvilka han tager publikens fulla intresse i anspråk. Dertill sällar sig originell melodik, och äfven blomstrande melodiska och harmoniska skönheter fattas ej. Rikt beskänkt dermed är särskildt sångaren Gudmund, hvars vårsång i första akten till och med utvecklar sig helt bredt melodiskt. Duktiga artister skola i intet nyare verk finna verksammare partier än Sigrun, Bera, Harald, Gudmund, Erik, men komponisten fordrar också mycket.

För oss lider det intet tvifvel att »Haralds» framtid blott kan vara en tidsfråga. Men till Hallén sätta vi det förtroendet, att han fullföljer sin väg och ännu växer långt utöfver hvad han redan i Harald Viking alstrat stort och skönt.

—*i*—

På Newyork-operan, som står under m:r Maplesons ledning, gafs nyligen Rossinis »La gazza ladra» (Den tjufaktiga skatan) med Adelina Patti. Publiken fann det oaktadt musiken och operan i sin helhet så tråkig, att halfva publiken lemnade teatern innan pjesens slut. I sista akten inträffade äfven ett tragikomiskt missöde. Innehafvaren af titelrolen, den mekaniska skatan, som skall nedsänka sig för att bevisa Adelina Pattis oskuld och gifva en god upplösning på pjesen, stannade på halfva vägen och kunde ej förmås att flyga ned. M:r Mapleson sprang fram och åter i förtviflan, och de medspelande hade svårt att dölja sin munterhet. De energiska försöken att få skatan i fart igen slutade så att snöret, som höll henne, brast, skatan föll i golfvet och gick i stycken, och när Adelina Pattis oskuld således ej vidare kunde bevisas måste ridån gå ned och pjesen afslutas. Då Adelina Patti lemnat sin klädloge och skulle återvända hem mötte hon på scenen mr Mapleson, hvarvid hon under synbar förargelse yttrade till honom: »Det är väl ej för att vara med om sådant här spektakel man har förmått mig att resa till Amerika!»

I kyrkan S:t Eustache utfördes i slutet af November en stor messa af Méhul, ett verk som länge varit okändt i Frankrike oaktadt detsamma var komponeradt till Napoleon I:s kröning. För 15 år sedan gjorde en prest från Lyon, Neyrot, ett besök i Pressburg och fann på ett bord i kyrkans archiv en »messe solennelle» af Méhul. Efter hemkomsten genomsökte han biblioteket, som Méhuls enka testamenterat till staden Lyon, men fann ej ett spår till denna messa. År 1878 kom han åter till Pressburg, der messan ännu påträffades. Hans undersökningar ledde till den upptäckten, att detta verk för 40 år sedan skänkts af en rik Wienare till katedralen. Messan uppfördes vid alla större fester och Neyrot fick tillåtelse att kopiera henne. Sålunda kom hon till Frankrike igen och har nu erhållit ett storartadt utförande; ej mindre än 17 kontrabasar tjenade som fundament i orkestern. Kompositionen höjer sig endast på några ställen öfver den konventionela kyrkostilen, men är anmärkningsvärd i kontrapunktiskt hänseende.

FÖLJETONG.

Wagner och Schopenhauer.

Det är bekant att Rich. Wagners verldsåskådning stödde sig på Schopenhauers filosofi, och lika bekant är att filosofen alls icke förstod sig på musikern. Intressanta meddelanden om Schopenhauers förhållande till musiken i allmänhet och särskildt till Rich. Wagner och andra mästare gjorde nyligen Robert v. Hornstein, en af Schopenhauers apostlar, i »Neue Fr. Presse». Hornstein har under åren 1855—60 omkring två månader årligen uppehållit sig i Frankfurt eller dess närhet. Två eller tre gånger i veckan tillbragte han då sina aftonstunder hos Schopenhauer i »Der englische Hof».

— Det var mot slutet af femtiotalet som jag besökte Richard Wagner på Seelisberg vid Vierwaldstädtersjön — berättar Hornstein. Jag hade under hela året mycket sysselsatt mig med Ludwig Feuerbach och ledde samtalet på honom redan första aftonen. Jag fann hos Wagner mot vanan en viss kallsinnighet mot Feuerbach. Snart fick jag förklaring deröfver. Med ett raskt språng kastade sig Wagner in på en viss Arthur Schopenhauer, hvars namn jag då hörde för första gången. Det skulle blifva för vidlyftigt att återgifva allt det som Wagner under hela den långa aftonen talade om Schopenhauer. Vare det nog sagdt att jag aldrig hört honom med sådan entusiasm berömma någon konstnär eller författare. Wagner renskref då med sin platinapenna ett blyertsmanuskript af »Rheingold». Han stod vid en pulpet, några steg från en altan der jag slagit mig ned för att studera Schopenhauer. De få veckorna hos Wagner gjorde mig till en grundfast anhängare af Schopenhauer. Hela dagen studerades flitigt, och på aftonpromenaden och efter qvällsmålet rörde sig samtalet förnämligast om Wagners nya hjeltar, hvilka äfven blifvit mina. Då jag lemnade Wagner, följde han mig ett godt stycke på väg nedåt sjön, och hans sista ord var: »När ni kommer till Frankfurt, så hälsa Schopenhauer från mig.»

Kort derefter ställde jag i Frankfurt mina steg till »Englischer Hof». Jag visste att man der gick till bords omkring kl. 1. Jag bad kyparen om en plats i närheten af Schopenhauer och brann af nyfikenhet att få se den märkvärdige mannen.

Plötsligen kommer med hastiga steg en elegant gammal herre och sätter sig, efter att ha mönstrat sällskapet, vid sidan af en yngre man som helsar honom på det vänligaste. Så olik han än var den bild jag tecknat för mig af den indiske vise, så intresseväckande och själfull förekom han mig dock, att det ej kunde vara någon annan. Kyparen bekräftade för mig att det var Schopenhauer, och hans vän, tillade han, är målaren Luntenschütz, som målat honom. Jag satt allt för långt ifrån, och konversationen var för liflig, att jag skulle kunna höra deras samtal. Deremot hade jag dem båda i godt sigte och allt mer och mer måste jag förvåna mig öfver att denne man var den samme, som skrifvit »Die Welt als Wille und Vorstellung». Han blef allt lifligare och språksammare under middagens lopp, det låg något ungdomligt i alla hans rörelser, och då och då utbrast han i ett godt skratt. Jag föresatte mig nu bestämdt att besöka honom morgonen derpå.

Hans hushållerska, åtföljd af pudeln, öppnade för mig och anmälde mig hos doktorn. Jag hörde någon brumma, derefter hushållerskans röst: »det tycks mig vara en student»; »då skall han komma in», ropade brumstämman. Det första jag gjorde var att öfverbringa helsningen från Wagner, öfver hvilken han ej förvånade sig, alldenstund han kände hur högt Wagner uppskattade honom. »Han har förut en gång låtit helsa mig genom en Zürichstudent, en politisk flykting, såsom jag kunde tycka», tillade han litet föraktligt. »Den menniskan behagade mig just icke.»

Han började nu att fara ut mot Wagners musik. »Han har skickat mig sin trilogi. Den karlen är skald, men ej någon musiker. Der förekommer sannerligen en hel hop galna saker. En gång heter det: ridån faller hastigt; ja gjorde den inte det, så finge man se stygga ting.» Han menade slutet af första akten i »Valkyrian»*. Han sade aldrig »Wagner» utan att sätta »Richard» framför, hvilket namn han uttalade engelskt (Ritschert).

Schopenhauers musikaliska ideal var Rossini. »Jag beundrar och tycker om Mozart och besöker alla konserter på hvilka Beethovens symfonier spelas, men — när man mycket hört Rossini, förekommer en allt annat så tungt.» När han talade om Rossini riktade han ögonen andäktigt mot höjden. »Rossini var en gång här och logerade några dagar på »Englischer Hof»; han satt vid bordet i min närhet, men jag ville ej göra hans bekantskap. Till värden sade jag: det kan omöjligen vara Rossini, det der är ju en tjock fransos. För öfrigt förekommer det ofta hos musiker att de icke representera hvad de äro. Spontini gjorde ett undantag. Han har också varit här och vi voro till sammans flera dagar. En dag sade han till mig: »Hör ni, militärmusiken spelar i sex åttondels takt? Det borde ej förekomma. Militärmusiken bör endast spela i fyra fjerndels takt. Allt annat är under dess värdighet.» Schopenhauer instämde fullkomligt med honom.

För Karl Maria v. Weber hade han ej synnerlig respekt. »Friskytten är ganska nätt, men en helt liten opera.» Han egde alla Rossinis operor arangerade för flöjt. År efter år spelade han igenom alla dessa mellan kl. 12 och 1 på mid-

* Det är om detta stycke som L. N. i Posttidningens resebref i somras yttrade, att dess innehåll är af beskaffenhet att ej kunna omtalas. Den som vill veta det, hänvisa vi till svenska strafflagen, 18: 3. *Red.*

dagen. Han tillät mig aldrig att åhöra detta, hur mycket jag än bad honom derom. En gång hörde jag några toner ifrån gatan, men då fönsterna voro stängda kunde man ej höra mycket. Endast flöjtvirtuosen Drouet skall han en gång ha spelat för. Han berättade mig ock, att han efter andra satsen i Beethovens F-dursymfoni utropat: »När man hör detta, tycker man allt jordiskt lidande vara bortblåst!»

Han gick sällan på teatern, men »Figaros bröllop» försummade han aldrig. Helt förtjust kom han en afton ifrån »Figaro» till »Englischer Hof», betonande stilenheten i denna opera. Om musiken talade han gerna och ofta. Reichardt värderade han mycket såsom sångkomponist. Schubert förstod han sig ej på och klandrade hans falska behandling af »Erlkönig», att t. ex. ställen som borde uttalas hviskande, i stället skrikas fram. »Mendelssohns kompositioner äro vackra, men utan geni. Hans symfonier äro ledsamma. Bäst tycker jag om »Paulus»; den ville jag gerna höra om. Gluck har alltid förefallit mig tråkig. Glucks musik låter ej skilja sig från orden och det är orätt. Musik måste verka ensam för sig, orden äro bisaker. Musiken är långt mäktigare än ordet. Musik och ord äro en furstes förmälning med en tiggarflicka. Fabeln i operan är bisak, den är egentligen bara till för att förnuftet också skall ha något att säga. Rossini har drifvit saken in absurdum och rent af förhånat orden.»

Obs. *Med detta nummer sändas till våra gamla direkta prenumeranter i Stockholm qvitterade räkningar, hvilka mot betalning torde behållas af dem, som ämna fortsätta prenumerera, men återlemnas jämte det förut sända första numret af dem, som vilja sluta. Man torde ej stöta sig på denna åtgärd, som är på en gång beqvämast för prenumeranterna och oundgänglig för oss, som i tid måste kunna beräkna årsupplagans storlek.*

Direkta landsortsprenumeranter torde likaledes inom Januari månad till vår expedition, Huss & Beers musikhandel, insända betalning eller, om de ämna sluta, godhetsfullt tillkännagifva detta genom att med uppgifvet namn återsända de bekomna numren.

Postprenumeranter böra ej samtidigt anmäla sina namn hos oss, för att ej få dubblå exemplar.

Bokhandlare anmodas att ofördröjligen insända reqvisitioner på exemplar i fast räkning.

Redaktionen.

(Insändt.)

Till Redaktionen af »Svensk Musiktidning».

Med anledning af uppsatsen »Sveriges sångföreningar» i ert senaste nummer tillåter sig undertecknad påpeka det ingalunda oväsentliga förbiseende, som begåtts, då det inom Upsala studentkår befintliga sångsällskapet »Arion» utelemnats. Ehuru ej äldre än sedan hösten 1881 har det dock sedan dess utvecklat stor lifaktighet och genom sina konserter ådagalagt, att det i jembredd med sångsällskapet »O. D.» på ett värdigt sätt vetat häfda studentsångens anseende. *S. W.*

Från in- och utlandet.

Konungen har förärat musikaliska akademiens bibliotek *Mozarts* alla tonsättningar (Leizig, Breitkopf & Härtels förlag). Då man betänker, att desamma öfverskrida ett halft tusende, deribland arbeten af sådan omfattning som 23 operor, 41 symfonier o. s. v., kan man lätt föreställa sig donationens värde. Bokhandelspriset är 1,000 mark.

Musikaliska konstföreningen har till tryckning antagit: 1:o) Andante och Bolero för Violin med ackompagnement af Pianoforte, af A. F. Lindroth; 2:o) Snöfrid, Ballad af Viktor Rydberg, komponerad för Chor, Soli och Orchester, af Elfrida Andrée — att tryckas i Klavérutdrag med text.

Sigrid Arnoldson, den unga, synnerligen lofvande och äfven i landsorten fördelaktigt bekanta sångerskan, har afrest till Paris, der hon ämnar uppehålla sig några år för inhemtande af sång- och plastikstudier.

Bertha Wickmann, som genomgått konservatoriet härstädes och der innehaft Euphrosyne Abrahamssons stipendium samt sedan varit engagerad vid k. operan i $3^1/_2$ år, har afrest från Stockholm till Berlin för att vidare utbilda sig och kommer troligen att taga anställning vid någon tysk scen.

Tekla Falk-Hofer vistas i Helsingborg på besök hos sin forna lärarinna friherrinnan Leuhusen. Konstnärinnan är stadd på väg till Berlin, der hon lär ha erhållit en särdeles förmånlig anställning. *Ö. P.*

Paris. I den forna Théâtre Lyrique (sedan »Théâtre des Nations») firade d. 27 Nov. italienska operan i Paris sin återuppståndelse med all den glans, som hon fordom hade att glädja sig åt i Salle Ventadour. Sedan 1878 har Paris saknat italiensk opera. De nya impressarierna äro bröderna Corti, hvilka förr varit styresmän för Scala-teatern i Milano, samt den franske baritonisten Maurel, som användt sin stora förmögenhet till att inrätta en teater efter sitt sinne, der han sjelf kunde välja sina roler. Théâtre des Nations har nu ej den ringaste likhet med de ruskiga och kalla lokaler, i hvilka direktör Bolland och folkskådespelet logerade. Den är alldeles ombygd efter italienskt mönster och inredd med högsta lyx. Huru stort behofvet af en italiensk opera i Paris är, kan man se deraf, att alla de bästa platserna äro för hela säsongen upptagna af den fashionabla verlden. Operan öppnades med en galaföreställning, som bevistades af republikens president, Victor Hugo och en mängd andra celebriteter i Paris. Maurel hade valt till sin invigningspjes Verdis »Simon Boccanegra», i hvars hufvudrol hans bariton kunde göra effekt, men operan hade ej någon framgång. Maurel, primadonnan m:me Devriès och de öfriga spelande hyllades visserligen af publiken, men största bifallet skördade den af Franco Faccio anförda italienska orkestern, hvilken redan 1878 vid utställningen i Paris framför andra utmärkte sig i Trocadéropalatset.

— M:lle Figuet, den prisbelönta eleven vid konservatoriet, har debuterat som Amneris i »Aïda» å Stora operan och såväl genom sång som spel väckt goda förhoppningar om att blifva en acquisition för denna scen, helst som hennes talang är förenad med ett intagande utseende.

— Opera-comique tänker upptaga Gounods »Mireille» med m:lle Nevada i titelrolen och med användande af de recitativ, i stället för dialog, hvilka Gounod skref då operan skulle uppföras i London.

— På Nouveautés väntas en ny operett af Lecocq: »Fogel blå».

— Manzottis nya ballet »Sieba» har vid första representationen på Edenteatern haft fullständig framgång. Dekorationer och kostymer voro ytterst praktfulla, och den stora personalen i balletten gjorde sin sak förträffligt. Musiken af Venanzi och Marcuso slog ej så mycket an. Auguste Vitu i »Figaro» menar, att dessa herrar kanske ha talang för fyra, men larmat för fyra hundra allra minst.

— På Bouffes-Parisiens-teatern gafs nyligen för första gången en 3-aktsoperett »La Dormeuse eveillée» (»Den uppväckta slumrerskan») med musik af Audran, kompositören till »La mascotte» (»Rosenkind»). Musiken beskrifves såsom liflig och pikant, men texten, som mycket påminner om »Konung för en dag», tröttade publiken. som börjar ledsna vid den utnötta formen för vår tids operettexter.

— Den länge tillämnade nya Folkoperan (l'Opéra populaire) är nu blifven en verklighet. Staden Paris lemnar anslag till operan, som står under ledning af Mr de Lagrené och en komité med direktör Halanzier och tonsättaren Massenet i spetsen. Den första opera, som man ämnar gifva, är Verdis »Den Vilseförda».

— Offenbachs yngste son, en mycket begåfvad musiker, afled i Paris i slutet af förra året och begrofs å kyrkogården

Montmartre; vid detta tillfälle aftäcktes en minnesvård öfver hans fader, bekostad af dennes många vänner.

Wien. Hofoperateatern har d. 22 Dec. afslutat sin Wagnercykel med en lysande föreställning af »Götterdämmerung». De förnämsta rolinnehafvarne, damerna Materna, Dillner och Papier samt herrarne Winkelmann och Rokitanski liksom dirigenten Hans Richter skördade stormande bifall. Wagnercykeln har inbringat 30,000 floriner, hvaraf mer än 3,000 tillfallit Wagners arfvingar såsom tantième.

— Enligt bokslutet vid hofoperan i Wien har sedan 1872 intet år varit lyckligare än 1883. Inkomsterna utgjorde 1,250,000 gulden (deraf anslag 300,000 abonnemang 250,000, sålda biljetter 700,000) och dessa ha tillfullo betäckt de enorma utgifterna och äfven räckt till att reglera teaterns affärer, hvilka under sista decenniet varit mycket vacklande.

Berlin. Bülow tyckes nu vara fullt återställd. Hans konserttournée med Meininger-hofkapellet omfattar för Januari månad 19 konserter under på hvarandra följande dagar — ett verkligt jättearbete!

— Prof. Joachims konserttur i Amerika kommer att räcka ett halft år, efter hvad en Newyork-tidning meddelar. Han skall derunder gifva 100 konserter och erhåller 230,000 mark i honorar. En pianist och en sångare komma att åtfölja honom.

— Adams komiska opera »Bryggaren i Preston» (gifven i Stockholm 1840 och då endast 6 gånger) uppfördes nyårsafton på kgl. operan i Berlin, men visade sig för mycket föråldrad för att kunna hålla sig uppe å denna scen.

— Enligt en tysk tidning gör Joh. Elmblad för närvarande konsertresor i Australien tillika med sin fru, den framstående pianisten, hvilken härstammar från detta land.

Petersburg. Den 22 Dec. uppfördes här med bifall en ny opera »Richard III» af Salvayre, en fransman, lärjunge af Ambroise Thomas. Operan, anlagd i den Meyerbeerska stilen med harmonisering efter den moderna franska skolan, hade emellertid en tröttande längd. Salvayre har redan 1877 fått en opera »Bravon» uppförd på Théâtre Lyrique, och en hans balett »Fandangon» har gifvits å stora operan i Paris.

— Anton Rubinstein har kallat den unge genialiske pianisten Eugen Albert till Petersburg att biträda vid konserten derstädes. — Ett rykte förmäler att Rubinstein skall lemna Petersburg och flytta från Ryssland, emedan hans operor ej vinna någon uppmärksamhet i detta land.

Braunschweig. En nästan obekant opera af Halévy (†1862) »Le Guitarrero» med text af Scribe är upptagen på härvarande hofteater. Operan (hvars text enligt kapellmästare Riedels utsago har mycken likhet med »Tiggarstudenten») gafs i Paris på 1860-talet. — Libretton har begagnats af Herman Berens till text för hans opera »Riccardo», som uppfördes på kgl. teatern i Stockholm första gången i Febr. 1869.

Pesth. Ponchiellis opera »Gioconda» har uppförts på ungerska nationalteatern, men rönte ej samma bifall som den vunnit i Italien. Fröken Turolla hyllades deremot varmt af publiken.

Odessa. Fru Sophie Menter har med kolossal framgång konserterat här; alla tidningar äro uppfylda af lofsånger öfver konstnärinnan.

Newyork. Metropolitan-operans bästa föreställning hittills har varit »Lohengrin» med Chr. Nilsson (Elsa), fru Fursch-Madier samt herr Campanini (Lohengrin) och Koschmann.

— Standard-teatern i Newyork nedbrann d. 14 Dec. strax innan aftonens representation skulle börja. Inga menniskolif spildes.

Nya utländska musikalier.*

Scharwenka, Philipp, Op. 43, Festouverture für Orchester (Partit. 7 mk n., 4-händ. Clavierauszug 4 mk — Bremen, Praeger & Meier) — rekommenderas såsom »ett effektfullt repertoarstycke för hvarje godt kapell.

Zelenski, Ladislaus, Variationen für 2 Violini, Viola u. Violoncell (Leipzig, Kistner), »ett gaudium för qvartettspelare» enl. L. K. i »Signale».

Jähns, Fr. Wilh., Rondo giojoso f. Piano 4-händ., Op. 60 (2,50 mk, Schlesinger i Berlin).

Banck, Carl, 7 zweistimmige Lieder, Op. 78 (Dresden, L. Hoffarth). »Detta verk hör till det bästa vi ega af detta slag och rekommenderas åt hvarje musikaliskt hem.»

Cui, Cæsar, 13 musikalische Bilder f. 1 Singstimme mit Pianoack. (Berlin, Fürstner); »af utsökt musikalisk finhet, hjertligt-naiva och intagande».

Riedel, Herm., Fünf Liederhefte (Wien, Gutmann), Op. 11—15. »Ädel melodik, varm känsla, smak i uttryck och väl afpassadt ackompagnement.»

För Piano 4-händ: Paraphrasen, 24 Variationen und 14 kleine Stücke af fyra bland de genialaste unga ryska komponister: Alex Borodine, Cæsar Cui, Anatole Liadow och Nicolas Rimskykorsakoff; »harmoniska och kontrapunktiska mästerstycken i liten form» (Hamburg, D. Rahter).

* Rekommenderade af utländska musiktidningar och hvilka sålunda torde vara värda att uppmärksammas af våra musikhandlare och musikvänner.

Dödsfall.

Darcier, Joseph Lemair, populär opera- och vissångare i Paris samt sångkomponist, † derst. $^{21}/_{12}$, 64 år gammal. Bland hans elever var den beryktade chansonette-sångerskan Thérésa, och den berömde barytonisten Faure erkänner honom såsom sin förebild.

Mario, Giuseppe, markis af Candia, den högt uppburne tenorsångaren, f. i Cagliari 1808, afled i Rom d. 11 sistl. Dec. Först officer vid sardinska jägarne i Genua, måste han för ungdomsstreck fly till Paris, der han väckte stor uppmärksamhet för sin präktiga röst. Han debuterade 1838 såsom Robert å stora operan och firade sedan öfverallt triumfer som operasångare. Han gifte sig 1856 med den berömda sångerskan Giulia Grisi (f. 1811, † 1869) och lemnade scenen för alltid 1869. Oaktadt sina stora inkomster, samlade han ej någon förmögenhet, hvarföre hans vänner insamlade en betydande penningesumma åt honom, då han lemnade scenen, och franska regeringen anställde honom som guvernör för sitt konstinstitut i Rom. Mario beherskade hela den italienska repertoaren från Rossini till och med Verdi och var äfven utmärkt som Mozartsångare.

Lewy Richard, f. d. inspector vid kgl. hofoperan i Wien, f. 1830, † 31 Dec. 1883 i Wien. L. var son af den berömde waldhornisten E. K. Lewy och sjelf virtuos på detta instrument, hvilket han redan vid 6 år med konstfärdighet behandlade. Såsom sånglärare har han bland andra utbildat Pauline Lucca och Mathilde Mallinger.

Pugno, Stefano, romanskomponist, † i Paris 67 år gammal.

Taglioni, Paul, balettmästare i Berlin, f. i Wien 1808, död i Berlin d. 7 Jan. Han var son af Filippo Taglioni, en tid anställd vid kgl. operans i Stockholm balett, samt Sophie Karsten, dotter till den store sångaren, och var således broder till den ryktbara dansösen Marie Taglioni. Från 1829 hade han lifstidsengagement i Berlin och uppträdde i Stockholm 1843 jemte sin maka, dansösen Amelie Galster, å kgl. teatern härstädes i flere baletter. T. har komponerat en mängd större och mindre baletter, synnerligast för kgl. teatern i Berlin.

INNEHÅLL: J. M. Kraus (med porträtt). — L'Etude du chant. — Musikkonservatoriet. Af *T. A.* — En praktisk mästare. — Musikpressen. Af *A. L.* — Harald Viking. Af —*i*— Wagner och Schopenhauer. — Obs. — Insändt. — Från in- och utlandet. — Nya musikalier. — Dödsfall. — Anmälan. — Annonser.

På samma gång vi tacka våra hittillsvarande prenumeranter önska vi en

God fortsättning!

Anmälan.

SVENSK MUSIKTIDNING utkommer 1884 efter hufvudsakligen samma plan som förut. Vi skola bemöda oss om att vara **korta** och **lättfattliga** samt äfven lemna särskildt utrymme åt **följetongsliteraturen.** Full rättvisa skall göras åt den **nyare** musikriktningen, utan att försumma den **äldre.**

Förteckningar på rekommendabla **musikalier** skola då och då lemnas. För **landsortens** musiklif skall redogöras i vidsträcktare skala än förut.

Gratispremie beviljas åt helårsprenumeranter i form af ett eller par häften **värdefull** och **lätt utförbar** musik, **prisbelönt** i den **täflan,** hvars närmare vilkor framdeles skola tillkännagifvas.

Tidningen utkommer i **20** nummer, nämligen omkring den 1 och 15 i hvarje månad utom juli och augusti samt kostar **6 kr.** pr år, **4 kr.** pr halfår, **30 öre** pr lösnummer. Annonspriset är **20 öre** petitraden, dock lemnas **betydlig rabatt** åt dem, som önska disponera ett visst utrymme för hvarje nummer under längre tid.

Prenumeration sker för Stockholm **hälst** i Huss & Beers musikhandel, för landsorten **hälst** å posten; för båda dock äfven hos alla musik- och bokhandlare.

Obs.! Alla, som **behålla** de dem tillsända första numren, anses, utan vidare besvär för dem, hafva prenumererat på hela årgången.

Redaktionen.

Matinéer och Soaréer för kammarmusik.

Inbjudning till abonnement.

Under innevarande säsong kommer undertecknad att anordna tvenne serier: a) *matinéer* och b) *soaréer* för kammarmusik, till hvilka den ärade musikaliskt bildade publiken och särskildt vännerna af kammarmusiken inbjudas att teckna abonnement. Vid dessa matinéer och soaréer komma att uppföras, dels rent instrumentala verk tillhörande nämda musikart, dels sådana arbeten inom vokalmusikens område, hvilka kunna hänföras till ifrågavarande musikart: balladen, romansen och visan. De mest framstående tonsättare, inhemska och utländska inom detta område, skola dervid representeras, så väl äldre som yngre, hvadan dessa matinéers och soaréers program bör kunna betraktas som ett slags kammarmusikalisk antologi och sålunda, som man hoppas, i sin mån bidraga till att å nyo upplifva det på senare tiden slappade intresset för kammarmusiken, utan gensägelse den ädlaste arten af den instrumentala tonkonsten.

Matinéerna (serien a) komma att gifvas kl. $^1/_2$ 2 e. m. i Berns' salong, den första *söndagen den 16 dennes,* den andra i Februari och den tredje i mars 1884. Liqvid för tecknadt abonnement uppbäres ej förr än efter den andra matinéen, men biljetter gällande för hela serien tillställas abonnenterna så fort som möjligt efter teckningen.

Särskild teckning eger rum för de olika serierna.

Soaréerna (serien b) skola gifvas i hotell W-6 festsal, den första i Januari, den andra i Mars och den tredje i April 1884 och äro afsedda att börjas kl. $^1/_2$ 8 e. m.

Abonnementspriset är lika för båda serierna: *5 kronor* för hvardera.

Abonnementslistor finnas från och med i dag tillgängliga hos hufvudstadens herrar musikhandlare.

Stockholm den 15 Dec. 1883. **Th. Lindström.**

I Musik- och Bokhandeln har utkommit:

"EROTIKON"

5 Pianostycken

af

Emil Sjögren

Pris: **2 kronor.**

Detta häfte belönades med *första priset* vid den af Kgl. Hof-Musikhandel i Kjöbenhavn förra året anordnade täflan emellan nordiska kompositörer.

---

4 Sånger

för en röst och piano

af

Ivar Hallström.

1. Gondolier-Sång.
2. Svarta Svanor.
3. Vackra Sky.
4. En liten visa.

Pris: **1 kr. 50 öre.**

Stilfulla

PERMAR

till

Svensk Musiktidning

1883

(och föregående årgångar)

à 2 kronor

kunna erhållas genom alla Musik- och Bokhandlare samt finnas å lager i

Huss & Beers Musikhandel.

Gustaf Adolfs torg 8.

Ett mindre antal fullständiga exemplar i praktband

af

Svensk Musiktidning 1883

(hvarmed följer

Musikpremie à 6 kr.

— efter fritt val enligt särskild förteckning) ännu att tillgå —

à 8 kronor

i

HUSS & BEERS

Musikhandel.

STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1884.